

מי ישלם את הקנס?

לחנות בתשלום, איפה מותר רק לדיירים לחנות, ואיפה אסור לחנות בכלל. יש מספיק צבעים כדי לסמן הכול, וצריך לדאוג לכך שיהיה סימון צבעוני ברור ואחיד בכל הארץ! זו דעתי, והלונאי שמישהו היה שומע אותה ודאג לציבור יותר מאשר לקופת העירייה...

חברים בטוב וברע

ועכשיו נעבור לשאלה של שוש. זו שאלה בנושא חברות. חברות בין אנשים נבקנת בטוב וברע. ברגעים היפים וברגעים הקשים. חברות אמיתית היא שותפות.

גם אני, לו הייתי במקום החברה – הייתי מציצה לשלם חצי מסכום הקנס. הרי שתיהן נסעו, שתיהן חיפשו חניה, שתיהן חנו, שתיהן טעו, שתיהן קיבלו עונש, ולכן על שתיהן לשלם את הקנס. כך צריך לנהוג פשוט וישר. במקרים שבהם נוסעים למרחק רב במכונית של אחד החברים, אפשר להציע אפילו להשתתף במחיר הדלק, או להזמין את החבר לקפה בדרך.

שוש כועסת על החברה, ובצדק. נכון, מאה שקלים הם סכום לא גדול, אבל יש כאן עניין עקרוני (פרינציפיוני). שתיהן חוו עוגמת נפש (צער, אי-נעימות), ולכן אין זה יפה שהחברה השאירה את העונש לשוש.

שוש שואלת מה עליה לעשות. יש כמה אפשרויות: אפשר לשתוק ולשפוח מהעניין, או לבקש מהחברה חמישים שקלים. אפשר, כמובן, להראות לחברה שאת כועסת או לומר לה שאת מאוכזבת מכך שלא הציעה להשתתף בתשלום הקנס; שאת במקומה היית מציצה להתחלק בסכום. אפשר לנתק את הקשר או לקרר את היחסים עם החברה – אם החברה מאכזבת אותך גם בדברים אחרים.

אם את שואלת אותי, אני במקומך הייתי "בולצת" את העניין בשקט, משלמת את הקנס ושוכחת מהעניין. לא כדאי לכעוס ולהתחשפן ולשמור טינה על כל דבר. זה מזיק לבריאות.

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il

שוש בותבת: לפני שבוע נסעתי עם חברה להצגה בתל-אביב. אני נהגתי במכונית. לקחתי אותה מביתה והחזרתי אותה הביתה. כשהגענו לתל-אביב, מצאנו מקום חניה קרוב לתיאטרון. בדקנו שתינו את מקום החניה, ראינו שעל המדרכה אין כל סימן שאסור לחנות (אדום-לבן) או שצריך לשלם (כחול-לבן) או סימון אחר שמראה שאסור לחנות במקום – וחנינו. כשיצאנו מהתיאטרון, ציפתה לנו הפתעה לא נעימה: דוח תנועה בסך 100 ש"ח. היינו בשוק. כשהתחלנו לבדוק, התברר שבתחילת הרחוב יש תמרור שאומר שבשעות מסוימות החניה מותרת רק לדיירי הרחוב. היינו בשוק, כי על המדרכה לא היה סימון כחול-לבן. מיותר לומר שחנינו בתום לב. אילו היה סימון כחול-לבן או אדום-לבן על המדרכה, אילו ידענו שאסור לחנות – לא היינו חונות.

אני כועסת על עצמי, על שלא הפרתי את החוקים; אבל אולי אני צריכה לכעוס על העירייה, שהסימונים שלה לא מספיק ברורים למי שאינו מכיר את החוקים, ובוודאי לאורחים בעיר, כמונו. השאלה שלי נוגעת לשאלה מי צריך לשלם את הקנס. אני חושבת שאילו חברתי הייתה נוהגת במכונית והינינו מקבלות קנס – הייתי מציצה לה מיד להתחלק בסכום ולשלם חצי ממנו. אבל חברתי לא הציעה דבר, ואני כועסת עליה בשל כך. מה דעתך – מי צריך לשלם את הקנס ומה עליי לעשות? לדבר אתה או לשפוח מהעניין?

תצלום: גיל לזר

הרי שוש וחברתה לא התכוונו לחנות במקום אסור. הן לא התכוונו להתחמק מתשלום. הן טעו, כי הסימון על המדרכה לא היה ברור. העיריות מציבות בתחילת רחוב שלט שמפרט את חוקי החניה; אבל נהג שמחפש חניה חצי שעה, בחושך, בגשם, עד שהוא מוצא סוף-סוף חניה – הוא כבר שקח מה היה כתוב בשלט שבתחילת הרחוב!

אני חושבת שהעיריות צריכות לנהוג לפי הכלל: "כפני עיוור לא תשים מכשול", ולסמן בצבע ברור על המדרכה איפה מותר לחנות חנם, איפה מותר

שוש מתארת בעיה שיש לכל הנהגים שמחפשים חניה. בכל עיר יש סימונים אחרים בנושא החניה ודרכים שונות לשלם על חניה. הדבר מקשה מאוד על נהגים שנאלצים לחנות במקומות לא מוכרים. כדאי היה לתת על כך את הדעת ולאחר את הסימונים ואת אמצעי התשלום בכל הארץ.

לפעמים נדמה לי שהסימונים, שלא תמיד הם ברורים דיין – נועדו לסחוט כסף מהציבור, מציבור תמים שלא רוצה לעבור על החוק אבל מוצא את עצמו עושה זאת כי החוק לא מסומן בבירור.